

Mensen, hun dagen zijn als het gras
zij bloeien als bloemen in het open veld.
Dan waait de wind en zij zijn verdwenen.
Maar duren zal de liefde van God
voor allen die Zijn verbond bewaren,
Zijn woord behartigen en het volbrengen.

(uit psalm 103)

Tot aandenken van
DE HEER

HENRI POELMANS

weduwenaar van

YVONNE SCEVENELS (+ 1969)

echtgenoot van

ANTOINETTE GIELEN

Ere hoofd-veldwachter van Hechtel-Eksel
Oudstrijder - Krijgsgevangene 1940-1945
Ondervoorzitter Broederbond Veldwachters
1e Brigace

Bestuurslid Oudstrijdersbond Hechtel
1940-1945

Lid van de N.S.B.P. afdeling P.V.L.M.

Zilveren medaille in de Kroonorde.

Lid van de Bond der gepensioneerden, van Witvisclub
Hechtel en van Zeehengelclub Eksel.

Geboren te Sint-Huibrechts-Lille op 5 november 1919
en godvruchtig in de Heer overleden te Hechtel-Eksel
op 4 oktober 1986, gelovend in de Verrezen Heer.

**Voor de bliken van gebed en kristelijke
deelneming danken U de families
Poelmans, Gielen, Scevenels, Cupers,
Gielen, Snoeks, Deckers en Schepers.**

Wij danken U, Heer God voor Henri
de lieve echtgenoot
de goede vader en peter
die Gij ons gegeven hebt.
Hij was een goed mens
en ons zo nabij!

Als vergroeid met Hechtel, kende hij elke inwoner en
wist iedereen wonen. Als hoofd-veldwachter was hij een
graag-geziene figuur. Dreigen was zijn stijl niet. Hij kon
begrip opbrengen voor het menselijk falen, diskreet
raad geven en eerder preventief de zaken helpen voor
komen.

Hij had eerbied voor de overheid.

Zij kon steeds op hem rekenen.

Met zijn rijke levenservaring ontging niets aan zijn aan-
dacht. Ongekend en stil sprong hij bij waar tekorten
opdoeken. De Oudstrijders hadden aan hem een echte
vriend. 11 november was zijn hoogdag.

Als christen ontbrak hij nooit in de zondagsmis. Hij kon
in alle eenvoud bidden, en was Maria zeer genegen.

Maar het kruis van de ziekte dook op in zijn leven. Hij
was nog maar pas met pensioen gegaan. Moedig heeft
hij zijn leed gedragen, hardnekkig, dynamisch als hij
was. En alhoewel de ziekte hem snel en ingrijpend had
aangetast, toch kloeg hij niet over zijn zorgen. Door zijn
sterke levensstijl heeft hij ieders bewondering afge-
dwongen.

In alle sereniteit heeft hij de Ziekenzalving en de H.
Communie ontvangen. 's Anderendaags is hij heenge-
gaan, rustig en gelaten.

Nu aan dit mooie leven een einde is gekomen zal hij
voor velen : zijn vrouw, kinderen en kleinkinderen,
buren en vrienden een voorbeeld blijven van verdraag-
zaamheid, geduld en overgave aan Gods ondoorgron-
delijke Wil.

Henri, rust in vrede. Wij zullen u niet vergeten.